

Mnenja.

Zložil Ant. Medved.

Za mizo sede, roke v križ,
zakliče: Vina gor, oštir!
Poberi zadnji moj drobiž!
Ne vlada preje v žepu mir,
dokler ne pridem mu do dna.
Kar moremo, smo pa.

Pri peči godec, zaigraj
veselo, tožno, kakor znaš!
Ni li življenje direndaj,
namešana z resnico laž?
Pa človek bi modróval — ha!
Kar moremo, smo pa.

Mar vidva več sta, kot sem jaz,
pretkani godec in oštir?
Le smeja se! Ni daleč čas,
ko vzame nas vse tri hudir,
pokrijejo zelena tla.
Kar moremo, smo pa.

E, vsakdo rad bi dober bil —
vsakomu pride to na hval —
rad zmeren bil in vendar pil,
pridobil vse in vse razdal;
nobeden ni prijatelj zla.
Kar moremo, smo pa.

Kdor več stori, on more več,
on nosi v sebi več moči.
Kdor manj stori, pokore več
na rame se mu naloži.
Zapoj mi, godec, tralala!
Kar moremo, smo pa.

In godec vzame inštrument,
zagode in zapoje vmes:
Nekoč je živel mlad študent,
vesel je pel in vodil ples:
o hopsasa, o tralala,
kar hočemo, smo pa.

Ugledam ga čez dvajset let.
Pometal v ulicah je tlak.
Povprašam bledega zavzet:
Kaj, to si ti in ti si tak?
Odvrne hladno: Jaz sem, da!
Kar moramo, smo pa.

In godec vstane od peči.
Za mizo mož izprazni žep.
Oštir smeje se poslovi:
Resničen je te pesmi sklep.
A zase šepne: O novčkà!
Kar imamo, smo pa.

Na dedov grobih.

Zložil Ant. Medved.

Tam, kjer valovi reke bistre
pozdravljajo moj rodni krov,
tam, kjer pobira smrt filistre,
poganja zarod čvrst in nov;

žar narodne ljubezni topel
iz mladih src kipi na dan,
naj tudi blizu mrzlo kopel
ima pripravljeno German;

tam bi se zopet rad vdomovil
v podnožji skalnatih planin,
od vseh verig bi se poslovil,
zadušil trpkih ur spomin.

Tam hodil bi na dedov grobe
in jih od srca miloval,
da niso čakali dobe,
ko narod je od mrtvih vstal,

spoznal darove svoje drage,
nalogo, zmoter in poklic,
spoznal prijatelje, sovraže,
oklenil strastno se pravic.

Nad Grintavcem in nad Triglavom
pozdravljal svit bi zarije
in svojim glasnim bi pozdravom
poslušal jek — s Kalvarije.

